

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.268/2025/6.

A Debreceni Ítéltábla a HIVATAL NEVE (FÉL CÍME, ügyintézők: dr. Csendes Gyula és Jankáné dr. Vinkler Orsolya kamarai jogtanácsosok) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a Horony Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Horony Levente ügyvéd) által képviselt I. R. ALPERES NEVE (I. R. ALPERES CÍME) I. rendű és a személyesen eljáró II. R. ALPERES NEVE (II. R. ALPERES CÍME) II. rendű alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2025. június 10-én meghozott 25.G.40.046/2024/36. számú ítélete ellen az I. rendű alperes 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, megállapítja, hogy az I. és a II. rendű alperesek egyetemleges felelősségét azért, mert az ADÓS NEVE „f.a.” fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezáltal 4 890 012 (Négymilliónyolcszázkilencvenezer-tizenkettő) forint hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 30 000 (Harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az ítélet meghozatalának dátumát követő 60. napig 48 000 (Negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az I. rendű alperes 2020. szeptember 25-től 2021. július 27-ig, a II. rendű alperes pedig 2021. július 27-től kezdődően a felszámolása elrendeléséig önálló cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt az ADÓSnak (a továbbiakban: adós). Az adós egyedüli tagja 2020. szeptember 25-től kezdődően a CÉG NEVE külföldi székhelyű cég, annak kézbesítési megbízottja pedig V. G. volt.

[2] Az adós a 2020. szeptember 30-án esedékessé vált 2 093 000 Ft adótartozását nem fizette meg, ezen időponttól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. 2021. április 21-én az adóssal szemben adóvégrehajtás indult, amely nem vezetett eredményre. A végrehajtási eljárás során inkasszó kibocsátására nem volt lehetőség, mivel az adós bankszámláját 2021. február 17-én megszüntették. A felperes a 2021. február 17-én keltezett és az adós tárhelyéről 2021. február 17-én letöltött levelében tájékoztatta az adóst, hogy a társasági adószámláján 2 874 350 Ft hátralékot tart nyilván, amelynek megfizetésére 2021. március 2-ig van lehetősége. Az I. rendű alperes e levélre nem válaszolt, azzal összefüggésben a kapcsolatot a felperessel nem vette fel. 2021. július 19-én a felperes újabb levelet küldött az adósnak, amelyben felszólította, hogy a levél kézbesítésétől számított nyolc napon belül küldje meg neki a levélben megjelölt számviteli nyilvántartásokat, továbbá jelölje meg, hogy az aktuális mérlegben szereplő tárgyi eszközei hol találhatóak. A levélben a felperes tájékoztatta az adóst, hogy végrehajtást folytat vele szemben az őt terhelő 3 803 350 Ft adótartozás behajtása érdekében. E levelet az adós tárhelyéről 2021. július 19-én letöltötték, arra válasz azonban a felpereshez nem érkezett.

[3] Az adós az éves beszámoló készítésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségét a 2019. évet követően nem teljesítette. Az I. rendű alperes a 2021. május 17-én és 2021. június 7-én írt, V. G. kézbesítési megbízott részére átadott leveleiben felszólította az adós egyedüli tagját a 2020. évi beszámoló elfogadására és a részére történő átadására annak érdekében, hogy a közzétételre vonatkozó kötelezettségének eleget tudjon tenni. Mivel az adós tagja a felhívásoknak nem tett eleget, az I. rendű alperes a 2021. június 30-án keltezett levelében az ügyvezetői tisztségből való visszahívását kérte azzal, hogy amennyiben erre 30 napon belül nem kerül sor, akkor lemond a tisztségéről.

[4] A II. rendű alperes a 2021. július 27-én keltezett adásvételi szerződéssel megvásárolta az adós 100%-os üzletrészt, az I. rendű alperest pedig visszahívta az ügyvezetői tisztségből. Ettől az időponttól kezdődően a II. rendű alperes lett az adós egyedüli tagja és ügyvezetője.

[5] A felperes 2022. május 25-én előterjesztett kérelmére indult felszámolási eljárásban a Miskolci Törvényszék 2022. augusztus 16-i kezdő időponttal elrendelte az adós felszámolását. A felszámolási eljárásban a II. rendű alperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvényben (a továbbiakban: Cstv.) előírt kötelezettségeit nem teljesítette, a kapcsolatot a felszámolóval nem vette fel, a felszámoló pedig irat- és vagyonhiányra hivatkozással a felszámolási eljárás egyszerűsített befejezését kezdeményezte. A 2023. június 16-án elkészített egyszerűsített zárójelentés szerint három hitelező összesen 6 102 555 Ft összegben jelentett be hitelezői igényt, amelyből a felperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye 4 890 012 Ft volt. A zárójelentés szerint a hitelezői igények kielégítésére fedezet nem áll rendelkezésre.

[6] A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. §-ának (1) és (5) bekezdései alapján az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását kérte amiatt, hogy mint az adós vezető tisztségviselői a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezáltal a felszámolási eljárásban bejelentett 4 890 012 Ft összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Mindkét alperes tekintetében kérte a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabály alkalmazását, amit az I. rendű

alperes esetében a 2020. évi beszámoló közzétételének és letétbe helyezésének elmulasztásával indokolt. Állítása szerint azonban az I. rendű alperes felelőssége nem csupán emiatt állapítható meg, hanem azért is, mert a 2021. február 10-én és 2021. július 19-én keltezett fizetési felszólításaira nem válaszolt, vele a kapcsolatot nem vette fel és nem gondoskodott a megszűnt bankszámla helyett új bankszámla nyitásáról sem. E mulasztások alapján ugyanis megállapítható, hogy az I. rendű alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után nem a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el és nem tett meg minden, az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható intézkedést a hitelezői veszteségek elkerülése, illetve csökkentése érdekében. Az adós fenyegető fizetéseképtelenségének kezdő időpontjaként 2020. szeptember 30-át jelölte meg.

[7] Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az adós tagjának 2021. május 17-én és 2021. június 7-én írt leveleire hivatkozással állította, hogy a 2020. évi beszámoló közzététele és letétbe helyezése nem neki, hanem az adós egyedüli tagjának felróható okból maradt el, emiatt pedig az ő esetében a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése nem alkalmazható. Az adós bankszámláját nem ő szüntette meg, hanem a számlavezető bank, mivel azon már a számlavezetés költségeire elegendő fedezet sem állt rendelkezésre. Fedezet hiányában új bankszámlát sem tudott nyitni, az pedig nem volt tőle elvárható, hogy a saját vagyonából fedezze a számlanyitási költségeket. A felperes által hivatkozott levelek közül a 2021. február 10-i levél nem fizetési felszólítás, hanem egy tájékoztatás volt, amelyre nem kellett válaszolni. A 2021. július 19-i levél időpontjában pedig már kezdeményezte az ügyvezetői tisztségből való visszahívását, a levélben megjelölt 8 napos határidő utolsó napján, azaz 2021. július 27-én pedig meg is szűnt az ügyvezetői tisztsége és a II. rendű alperes lett az adós új ügyvezetője, akinek átadta a felperes levelét. Azt nem vitatta, hogy az adós 2020. szeptember 30. napjától kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[8] A II. rendű alperes az eljárás során ellenkérelmet nem terjesztett elő, a tárgyalásokon szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg.

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében megállapította az alperesek egyetemleges felelősségét abban, hogy az ADÓS „f.a.” volt képviselőiként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezáltal a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 120 000 Ft perköltséget, az államnak pedig felhívásra 36 000 Ft kereseti illetéket.

[10] Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta az I. rendű alperesnek azt a védekezését, hogy a 2020. évi beszámoló letétbe helyezése és közzététele nem neki felróható okból maradt el, emiatt pedig az ő esetében a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabályt nem lehetett alkalmazni. Ezért a felperesnek kellett bizonyítania a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésében meghatározott konjunktív tényállási elemek megvalósulását, az I. rendű alperes pedig a Cstv. 33/A. §-ának (4) bekezdésében foglaltak bizonyításával kimenthette magát a felelősség alól. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett, az I. rendű alperes azonban a felelősség alóli mentesülését nem bizonyította. Az I. rendű alperes felelősségét megalapozó mulasztásként értékelte, hogy a felperes 2021. február 10-én

és 2021. július 19-én keltezett leveleire nem reagált, semmilyen intézkedést nem tett a hitelezői veszteségek elkerülése vagy csökkentése érdekében és nem gondoskodott új bankszámla nyitásáról sem. Álláspontja szerint amiatt, hogy az ügyvezetői jogviszonya alatt az adós adótartozása folyamatosan nőtt, a felperes megkereséseire nem válaszolt, új bankszámla nyitásáról pedig nem gondoskodott, az I. rendű alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és e mulasztása okozati összefüggésben áll a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásával. Bár az I. rendű alperes alappal hivatkozott arra, hogy a 2020. évi beszámoló közzététele érdekében minden tőle elvárható észszerű intézkedést megtett, a hitelezői veszteségek elkerülésére vagy csökkentésére irányuló magatartást azonban nem jelölt meg és nem is bizonyított, így nem mentesülhetett a felelősség alól.

[11] Mivel pedig a II. rendű alperes a keresetben foglaltakat nem vitatta, ellenkérelmet nem terjesztett elő, az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján az alperesek egyetemleges felelősségét állapította meg abban, hogy az adós volt képviselőiként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezáltal a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Bár a felperes a keresetében a felszámolási eljárásban bejelentett és nyilvántartásba vett követelése összegét megjelölve kérte az alperesek felelősségének megállapítását, az elsőfokú bíróság az ítéletében a kielégítetlenül maradt hitelezői követelések összegszerű megjelölése nélkül állapította meg az alperesek egyetemleges felelősségét, amit azzal indokolt, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (11) bekezdése alapján az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján bármely hitelező kérheti a megállapítási perben megállapított felelősség alapján a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de meg nem térült követelésének a kifizetését.

[12] Az I. rendű alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a 2020. évi beszámoló letétbe helyezése és közzététele nem neki felróhatóan maradt el, így az ő esetében a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdését nem lehet alkalmazni, ezért az (1) bekezdésben meghatározott konjunktív feltételek fennállását a felperesnek kellett bizonyítania. Ehhez pedig először meg kellett volna jelölnie azokat a magatartásokat, amelyek igazolják, hogy ő nem vette figyelembe a hitelezői érdekeket és ezzel az adós vagyont csökkentette vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította, majd ezeket a tényállításait bizonyítania kellett volna. A felperes azonban már a tényállítási kötelezettségének sem tett eleget, mivel ilyen magatartást nem jelölt meg. Ennek hiányában pedig ő sem tudott megjelölni, illetve bizonyítani olyan, általa kifejtett, a hitelezői veszteségek elkerülésére vagy csökkentésére irányuló magatartást, amely alapján mentesülhetett volna a felelősség alól.

[13] A felperes által megjelölt magatartások: a bankszámla megszüntetése és a levelei megválaszolásának elmaradása nem hozhatók összefüggésbe a hitelezői érdekek figyelembevételével, ezért nem szolgálhattak alapul a felelőssége megállapításához. Mivel az új bankszámla nyitásához szükséges pénz nem állt az adós rendelkezésére, a számla nyitásának elmaradása nem róható a terhére, figyelemmel arra is, hogy az nem volt elvárható tőle, hogy a saját vagyona terhére gondoskodjon új bankszámla nyitásáról. A felperes 2021. február 10-i levele nem fizetési felszólítás volt, arra a felperes nem várt választ. A levélről az adós egyedüli tagját tájékoztatta, ezzel pedig a tőle elvárható intézkedést megtette. A 2021.

július 19-i levél időpontjában az ügyvezetői tisztségből való visszahívása már folyamatban volt, a levélben megjelölt határidő utolsó napján pedig meg is szűnt a tisztsége. A levelet az új ügyvezetőnek átadta, ezért az abban foglaltak teljesítése már az ő felelőssége volt. Abban az esetben pedig, ha ezeket a mulasztásokat mégis az ő terhére kellene értékelni, a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapításához a felperesnek azt is bizonyítania kellett volna, hogy ezekkel az – állítólagos – mulasztásokkal okozati összefüggésben csökkent az adós vagyona vagy ezek miatt hiúsult meg a hitelezők követeléseinek teljes mértékű kielégítése. Ezt azonban a felperes nem bizonyította, erre vonatkozóan tényelőadást sem tett és az elsőfokú bíróság sem fejtette ki az ítéletében, hogy a felperes által megjelölt – állítólagos – mulasztásai milyen okozati összefüggésben állnak a hitelezői igények kielégítésének meghíúsulásával vagy a vagyonszőkkenéssel.

[14] A Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoportjának „a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykörben készített összefoglaló véleményére (a továbbiakban: összefoglaló vélemény) hivatkozással állította továbbá, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség megállapításához olyan aktív magatartás szükséges, amely közvetlenül hozzájárul az adós vagyonának szőkkenéséhez, illetve ahhoz, hogy a hitelezők követelése ne nyerjenek kielégítést. A jogszabály tehát nem mulasztás, hanem valamely tevőleges magatartás esetén rendeli alkalmazni ezt a felelősségi alakzatot. Ilyen tevőleges magatartást azonban a felperes nem jelölt meg és az elsőfokú bíróság sem állapított meg a terhére. Az elsőfokú ítélet hiányos is, mivel abban nincs rendelkezés arról, hogy az ő állítólagos magatartása (mulasztása) pontosan milyen összegben szőkkenettette az adós vagyonát, illetve milyen összegben idézte elő a hitelezői követelések kielégítésének meghíúsulását, tehát a fellebbezett határozat nem tartalmazza azt, hogy a magatartásának milyen összecszerű következménye van. Mivel az elsőfokú bíróság az ő felelősségét a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése, a II. rendű alperes felelősségét pedig a 33/A. §-ának (5) bekezdése alapján – tehát eltérő jogcímenek – állapította meg, az egyetemlegesség megállapításának sem lett volna helye.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és ez alapján jogszerű döntést hozott. Egyetértett a fellebbezett határozatban foglalt indokolással is, amelyet azzal egészített ki, hogy mindkét alperes felelőssége a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdésén alapul, ezért helytelen az I. rendű alperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy a felelősségük jogcíme eltérő. Arra az esetre, ha az ítéltábla az I. rendű alperes fellebbezését alaposnak fogadná el, kérte, hogy az I. rendű alperes részéről ügyvédi munkadíj címén felszámított „irreális perköltségeket” az ítéltábla mérsékelje.

[16] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelemre észrevételt tett, amelyben fenntartotta a fellebbezését és alaptalannak minősítette a felperes azon kérelmét, hogy az ítéltábla mérsékelje az általa felszámított ügyvédi munkadíjat.

[17] A II. rendű alperes a másodfokú eljárás során sem tett nyilatkozatot.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. §-a alapján – az (1) bekezdésben foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során először a másodfokú eljárás kereteit

kellett meghatároznia. Ennek oka, hogy bár az elsőfokú bíróság ítélete ellen csak az I. rendű alperes fellebbezett, a fellebbezése érintette a vele egyetemleges felelősnek minősített II. rendű alperest is, hiszen – egyebek mellett – arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett arról, hogy a milyen összegű hitelezői követelés kielégítése hiúsulhat meg. Erre tekintettel a fellebbezése a Pp. 38. §-ának (1) bekezdése, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:29. §-ának (3) bekezdése alapján a II. rendű alperesre is kihatott, ezért az ítéltáblának felül kellett bírálnia az elsőfokú ítéletnek a II. rendű alperesre vonatkozó rendelkezését is (BDT2012.2785.).

[19] A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem így megállapított kereteit az ítéltábla a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján nem lépte át, mert nem észlelt olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései]. Erre tekintettel kizárólag azt vizsgálta, hogy a fellebbezésben megjelölt okok miatt szükséges-e az elsőfokú ítéletnek a fellebbezésben kért megváltoztatása. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg, ebből pedig túlnyomórészt helytálló jogi következtetésekre jutott, az érdemi döntését és annak indokait azonban az alábbiak szerint pontosítani kell.

[21] Az I. rendű alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy mivel az ő esetében a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdését – a másodfokú eljárásban már nem vitásan – nem lehetett alkalmazni, a felperesnek kellett megjelölnie és bizonyítania azokat a hitelezői érdekeket sértő magatartásokat, amelyekkel okozati összefüggésben meghiúsult a hitelezői igények teljes kielégítése. Az a fellebbezési érvelése azonban már alaptalan volt, hogy a felperes ilyen magatartást nem jelölt meg és nem is bizonyított. A felperes ugyanis három olyan magatartást is kifogásolt, amelyek állítása szerint sértették a hitelezők érdekeit és a hitelezői igények teljes kielégítésének meghiúsulását okozták, ezért meg kellett vizsgálni, hogy e magatartások valóban megalapozzák-e az I. rendű alperes felelősségét.

[22] Az első ilyen magatartás az volt, hogy az I. rendű alperes nem intézkedett a felperes 2021. február 10-én kelt levelével kapcsolatban, így azt nem is válaszolta meg. E körben az I. rendű alperes helyesen hivatkozott arra, hogy erre a levélre az adósnak nem kellett válaszolnia, az tehát, hogy e levelet nem válaszolta meg, önmagában nem alapozhatta meg a felelősségét. E levéllel kapcsolatban az I. rendű alperestől elvárható, a hitelezői érdekeket is figyelembe vevő magatartás az lett volna, hogy arról tájékoztassa az adós egyedüli tagját és ezzel döntési helyzetbe hozza őt, azaz lehetővé tegye számára, hogy az adós esedékessé vált adótartozásának a kiegyenlítéséhez szükséges intézkedéseket meghozza. Az I. rendű alperes a fellebbezésében ugyan állította, hogy eleget tett ennek a kötelezettségének, ezt az állítását azonban a perben nem bizonyította. Az elsőfokú eljárás során ugyanis kizárólag a 2020. évi beszámoló elfogadása kapcsán bizonyította, hogy tájékoztatta az adós tagját az elfogadás szükségességéről, azt azonban csupán állította, de nem igazolta, hogy a felperes 2021. február 10-i leveléről is tájékoztatta a tagot (18. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal). Erre vonatkozó okirati bizonyítékot ugyanis az I. rendű alperes nem csatolt, V. G. pedig a tanúkénti meghallgatása során ezzel kapcsolatban csupán annyit adott elő, hogy „az ügyfélkapura érkező megkereséseket általában e-mailben továbbította nekem az I. rendű alperes” (32. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal). Önmagában ez a nyilatkozat azonban nem

bizonyította azt, hogy az I. rendű alperes a felperes 2021. február 10-i levelét továbbította az adós tagjának vagy tájékoztatta őt annak tartalmáról.

[23] A felperes által sérelmezett második magatartás az volt, hogy az I. rendű alperes nem tett eleget a 2021. július 19-én kelt felperesi levélben foglalt felhívásnak. E körben az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal, az I. rendű alperestől elvárható, a hitelezői érdekeknek is megfelelő magatartás ugyanis az lett volna, hogy teljesíti a levélben foglaltakat, amelyet azonban nem vitásan nem tett meg. E mulasztását nem orvosolta azzal, hogy e levelet – állítása szerint – átadta a II. rendű alperesnek, hiszen ő csupán a levélben közölt határidő utolsó napján lett bejegyezve az adós ügyvezetőjének, eddig az időpontig tehát az I. rendű alperest terhelték a vezetői kötelezettségek. Erre tekintettel a 2021. július 19-én kelt felperesi levélben foglalt felhívást is neki kellett volna teljesítenie, amelynek elmulasztásával megsértette a hitelezők érdekeit. Ezzel közrehatott ugyanis annak meghíúsulásában, hogy a felperes és más hitelezők megismerhessék az adós tényleges pénzügyi, vagyoni helyzetét, ennek keretében pedig azt, hogy mi történt az adós 2019. évre közzétett beszámolójában feltüntetett, azaz 2019. december 31-én még meglévő 45 495 000 Ft forgóeszközzel, ezen belül pedig 44 834 000 Ft pénzeszközzel. Mivel pedig ez a vagyon elegendő lett volna a felszámolás során bejelentett valamennyi hitelezői igény teljes mértékű kielégítésére, az I. rendű alperes hitelezői érdekekkel ellentétes magatartása okozati összefüggésben állt e követelések kielégítésének meghíúsulásával.

[24] A felperes által sérelmezett harmadik magatartás az volt, hogy az I. rendű alperes 2021 februárjában nem nyitott új bankszámlát az adósnak. Az ítéltábla e körben is egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, a bankszámlanyitás elmulasztása ugyanis valóban sértette a hitelezők érdekeit és okozati összefüggésben is állt a hitelezői követelések kielégítésének meghíúsulásával, mert bankszámla hiányában a követeléseiket inkasszó útján nem tudták behajtani az adóstól. Ezt a mulasztást az I. rendű alperes nem mentette ki arra hivatkozással, hogy az adósnak 2021 februárjában már a számlanyitáshoz sem volt elegendő pénze, mert az általa készített 2020. évi beszámoló-tervezet (vagyis az I. rendű alperes saját nyilatkozata) szerint a társaságnak a bankszámla megszűnése előtt másfél hónappal: 2020. december 31-én még 10 603 000 Ft pénzeszköze volt. Erre tekintettel semmi sem igazolta, hogy az I. rendű alperes azért nem nyitott új bankszámlát az adósnak, mert a társaság nem rendelkezett ehhez elegendő pénzeszközzel.

[25] Téves volt az I. rendű alperesnek az a fellebbezési érvelése is, amely szerint a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítását csak tevőleges magatartás alapozhatja meg. Ilyen megállapítást ugyanis sem a Cstv., sem az összefoglaló vélemény nem tartalmaz. Épp ellenkezőleg: a bírói gyakorlat kifejezetten elismeri, hogy a vezető tisztségviselő felelősségét a mulasztása vagy passzív magatartása is megalapozhatja (BDT2010.2282., BH2022.300.).

[26] Alaptalanul hivatkozott az I. rendű alperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság eltérő jogcímenen állapította meg az alperesek felelősségét, ezért az egyetemlegesség megállapításának sem lett volna helye. Az elsőfokú bíróság ugyanis ugyanazon a jogcímen: a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg mindkét alperes felelősségét, mivel a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése nem felelősséget megállapító tényállás, hanem bizonyítási szabály, amely csupán a bizonyítási kötelezettséget fordítja át a vezetőre (BDT2023.4598.).

[27] Az a fellebbezési érvelés azonban már helytálló volt, amely szerint az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna határoznia az ítéletében, hogy az alperesek terhére rótt magatartásoknak „milyen összecszerű következménye van”, vagyis azok következtében milyen összegben hiúsult meg a hitelezői igények kielégítése. Ennek oka az, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (11) bekezdése alapján indított marasztalási perben csak a megállapítási perben jogerősen megállapított vagyoni hátrány mértékéig lehet kérni a vezető marasztalását [Csőke Andrea: Nagykomentár a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvényhez, 33/A. §-hoz fűzött kommentár, 2025. július 1. időállapotú, 2025. évi Jogtár formátumú kiadás]. Erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak valóban rögzítenie kellett volna, hogy az alperesek magatartása folytán milyen összegben hiúsulhat meg a hitelezői követelések kielégítése. Mivel pedig e körben érvényesült a keresethez kötöttség elve [Pp. 2. §, 342. §], az elsőfokú ítéletet akként kellett pontosítani, hogy az alperesek – a keresetnek megfelelően – 4 890 012 Ft hitelezői igény kielégítését hiúsíthatták meg.

[28] E pontosítás nem változtatott ugyanakkor azon, hogy az alperesek felelőssége fennáll, ezért a felperes az elsőfokú eljárásban továbbra is teljes pernyertesnek minősült, így a perköltség és a le nem rótt illeték tárgyában hozott elsőfokú döntést nem kellett megváltoztatni.

[29] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt módon részben megváltoztatta, egyebekben pedig helybenhagyta.

[30] Az I. rendű alperes fellebbezése a per főtárgya, azaz a felelősségének megállapítása tekintetében nem vezetett eredményre, ezért másodfokon is teljes pervesztes lett, így a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján maga köteles viselni.

[31] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles továbbá megtéríteni a felperesnek a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelyet a felperes – tévesen – az időközben hatályon kívül helyezett 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján számított fel. Mivel azonban mindez nem akadályozta a helyes jogcímen: jogi képviselői munkadíjként felszámított perköltség viseléséről való döntést, az ítéltábla e munkadíj összegét a jelen másodfokú eljárásban alkalmazandó 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján a felszámított összegben, azaz 30 000 Ft-ban határozta meg.

[32] A per főtárgya tekintetében a másodfokú eljárásban is pervesztesnek minősülő I. rendű alperes a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles továbbá megtéríteni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének v) pontja alapján – a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán – feljegyzett, az Itv. 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és a 46. §-ának (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Debrecen, 2026. február 18.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr.
Karsai Andrea s.k. bíró